

120. Møde.

Tirsdag den 16. April, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Sikring af det fra Ringkøbing Fjord aabnede Udløb ved Hvide Sande m. m.

Forhandlingen genoptoges.

S. Sørensen: Det er ikke saa faa Gange, jeg har haft Ordet angaaende Spørgsmaalet om Udløbsforholdene ved Ringkøbing Fjord, og da jeg ikke anser mig for nogen Dramatiker, skal jeg ikke, saa vidt jeg kan undgaa det, gentage for meget af, hvad jeg i Forvejen har sagt. Den almindelige Skildring af Egnen og Forholdene derovre skal jeg derfor undlade at komme meget ind paa denne Gang. Jeg mener, at man skal ikke gentage sig selv for ofte, medmindre man anser sig for at være Kunstner. Men noget maa jeg sige, og jeg skal da særlig holde mig til den i dette Øjeblik foreliggende Situation, som jo er den, at vi have et Lovforslag om Sikring af det Udløb, man har gravet ved Hvide Sande, og som har vist sig at have saa skæbnsvangre Følger.

Det var med stor Interesse, jeg hørte paa Talerne i Gaar. Gennem alle Foredragene, Ordførerens med, gik som den røde Traad en Beklagelse af, hvad man har foretaget sig ved Hvide Sande, og en Erkendelse af, at nu sad man ikke saa godt i det, nu gjaldt det om at raade Bod paa forvoldt Skade. Jeg tror, jeg tør sige, at det var Ledetraaden i alle de Taler, der bleve holdte, selv om de ærede Medlemmer kunde være mere eller mindre forskellige i deres Syn paa det foreliggende Lovforslag. For Resten vare de ogsaa der temmelig enige.

Overfor den ærede Ordfører skal jeg indrømme, at hans historiske Fremstilling af Sagens Gang fra den Dag, vi begyndte paa det skæbnsvangre Skridt, indtil nu selvfølgelig var korrekt, og i det hele følte jeg, at hans Fremstilling af de Indtryk, han havde haft, og som havde ændret sig

i Tidernes Løb, var rigtig, og saa meget kendte jeg ham i Forvejen, at jeg vidste, at naar han vilde udtale sig om, hvorledes han var kommen til en anden Erkendelse, vilde Fremstillingen blive korrekt. For den ærede Ordfører vil godt vedstaa, at han har haft den Tro, at naar vi advarede stærkt imod at aabne et Udløb til Vesterhavet udfor den aabne Fjord, malede vi med for bred Pensel for at bruge et mildt Udtryk og ikke sige, at vi anvendte Skræmmebilleder. Men saaledes forholdt det sig ikke, det har den ærede Ordfører nu indrømmet. Det bød hans Karakter ham indrømme, og derfor var jeg glad ved at høre paa ham i Gaar. Der var blot et Par Ting i hans Tale, som jeg kort maa gøre nogle Bemærkninger til. Han sagde, at Meningen vare delte. Ja, det er rigtigt nok, at Meningen have været delte, det have de alle Dage været. Men hvor er det, Meningen ere delte, om hvad ere Meningen delte, og hvem er det, der har de forskellige Meninger? Jeg mener, at man først og fremmest skal tage Hensyn til de Mennesker og de Hjem, som ere mest udsatte for at lide Tab og Skade ved det, Staten vil foretage sig, og her ere Meningen ikke delte, absolut ikke. De sige alle, at Gennemgravningen ved Hvide Sande har været uheldsvanger, og de ønske den lukket. Jeg skal i Morgen have den Ære at indbringe et Andragende til dette Ting om disse Forhold. Jeg har holdt det tilbage, saa længe vi ikke havde haft Forhandling angaaende det fremsatte Lovforslag, og Udvalget ikke var nedsat, men i Morgen haaber jeg at skulle have den Ære at indbringe et Andragende fra 834 Beboere — det er i alt Fald nogle —, som ere enige om det, jeg her har udtalt, at det nye Løb bør lukkes, fordi det er utaalelige Forhold, der bleve skabte ved det, og fordi de ikke ønske, at man fremdeles skal gøre Forsøg i den Retning, man er begyndt. At man kan blive Herre over Havet, tro ikke de paa, der have levet ved Vestkysten, fra de vare Børn. Det, som bl. a. har voldet Skade, er, at Finansudvalget og andre Medlemmer ere tagne derover i Ferietiden, en skøn Sommerdag, men hvad have de saa set? De have set en dejlig Havflade, og de have set Fjorden ligge som et Spejl, og de syntes, her var dejligt. Der var maaske ikke Spor af Bevægelse i Vandet, ingen Strømgang og ingen Krusninger, som der blev talt om forleden, nej, alt var skønt og smilende. Men de have ikke set Havet. De have set Vandet, men ikke Havet. Havet er noget andet. Det